

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

17. Dies Januarii. Ubique possemus invenire cœlum, si cor nostrum esset
in corde Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

biam, fraudem curiæ, injustitiam foro, discordiam multitudini, avaritiam ferè omnibus extorquebis? Facilius erit omne sulphur ex *Æthnæ* visceribus, omne cœnum è cunctis paludibus egerere, quàm mala hæc, quàm hanc scelerum colluviem ex urbium sentina exhaurire. Quid ergo? Pestes huiusmodi si non potes fugare, potes fugere. Ut fugias, ad solitariae vitæ portum confugas necesse est. Quàm jucundum, hocce in secessu stare velut in specula, res, curasque hominum, vel pedibus intuentem, videre omnia, teque imprimis cum universitate transire, nec senectutem tacitè subrepentem, priùs molestam pati, quàm proximam suspicari. Sed eam multò antè prospicere, & præpare illi integrum corpus, & æquum animum, nosse vitæ umbram hanc non vitam, diversorium non domicilium, viam esse non patriam, non locum quietis, sed palæstram; non amare quæ fugiunt; optare quæ permanent, semper te meminisse mortalem, sed cui promissa est immortalitas. Adhuc ne times in illa solitudine, deses otium, cui incumbit tantum negotium? Negabis laborem negotiis maximis, qui illum impendis minimis? Nil sine labore.

17. DIES JANUARI.

Ubique possemus invenire cœlum, si cor nostrum esset in corde Dei. *S. Antonius.*

Quid in solitudine agendum & cogitandum.

Quàm sit in solitudine suavis Dominus: exemplo suo convincit magnus ille Orientalium, & Orientium

Mona-

Monachorum princeps Antonius. Cujus hodie memoria, cum ab universa recolatur Ecclesia, ab eo, propter eum, prompta est hodierna tessera. Bina fuit ipsi solitudo, corporis, & animi; corporis, in deserto eremi, animi, in corde Dei. In altera fuit Eremicola, in altera cœlicula. Imò aditum nobis patefecit ad cœlum in terris, extrâ cœlum, velut aureâ clavi, illâ suâ sententiâ, quæ nobis est tessera. *Ubique possemus invenire cœlum, si cor nostrum esset in corde Dei.* Vecors est, imò sanè excors, qui quærit aliud, in quo quiescat cor ejus, centrum, quàm cor Dei. Hoc cœlum, multis celatū, reperit Antonius illic, ubi pauci quærunt, vix ulli inveniunt, in solitudine Ægyptiaca. Is cum inanis gloriæ fugiendæ causâ, ab inhospita eremo fugeret, & ad ripam fluminis federet, consilii incertus: Vox ad eum de cœlo delata est. Sed quæ illa? an forsitan hæc? Fuge solitudinem, urbes cole: locus hic est tædii, ille gaudii? Alexandriam pete, patriam repete. Audi quam ipse audivit vocem. *Si quiescere cupis Antoni, vade ad interioris desertum.*

II. Vix audivit vocem, illicò gessit morem. Et adyta intima penetrans, jam urbes videbantur illi carceres, Eremitus Paradisus. Jam declinis ætas vergebat ad annum nonagesimum, cum jussus est quærere alium se ætate superiorem, Paulum Thebæum: quem ubi reperit, cum eo ad fontis exigui ripam, & palmæ veteris umbram confidens, tanto lætus hospite, cœpit cum illo de cœlestibus arcanis, multis fermocinari. Bone Jesu! quale hominum par, Paulus, & Antonius, quæ suspiria, qui dialogi! qui sermones! Quidquid Principes impetrant, quidquid Consules deliberât, quidquid prætores edicunt, quidquid statuunt

statuunt legiferi, quidquid fabulantur populi, quidquid Philosophi disputant, quidquid Rethores declamant, quidquid Sophistæ cavillantur, sacro illi, ac suscipiendo colloquio admotum, merissimas nugas, & verborum quisquillas dixeris. Horum ego seniculorum Eremitarum congressibus, ac colloquiis si datum esset, interfuisse maluerim, quàm Regum omnium consiliis, quæcumque vino, vel avaritiâ, vel feritate ebrii, cùm purpuratis suis agitant. Felicior tunc solitudo Thebaidis, quàm quævis cuiusvis aula Cæsaris, quæ duos tales accolas uno tẽpore meruit.

III. Quis igitur etiam cum ambitu non affectet in solitudinem se abdere, in quo reperiet tot abdita bona, quibus evadat bonus, quin & beatus? Finge si potes quid jucundiùs, quàm solum sedentem sine arbitris, facere omnia suo arbitrio, nec sine merito? Mittere retrò memoriam, perque omnia sæcula, & per omnes terras vagari, & versari passim, & colloqui cum omnibus, qui fuerunt vel conspiciui gloriâ, vel eximii sapientiâ, vel illustres sanctimoniâ heroës, nonnumquam & te ipsum, & suprà se elevatum animum inferre rebus cœlestibus, meditari quid illic agitur, & meditando animum inflammare, teque vicissim cohortari. Inter hæc, & lectioni dare operam, & scriptioni, & alternum laborem alterno solatio lenire, legere quod scripserunt primi, scribere quod legât ultimi. Cogitare quotidie quid est, quod reliqui, quid est quod secatus sum? Quale est quod patior, quale quod expecto? quantum est quod sevi, quantum est quod metam? quàm brevis temporis jacturâ, sed lucro, & usurâ, felicitatem negotier æternam, & dimissis hominum fastidiis, quæ reperiuntur

riuntur etiam in summis fastigiis, urbiumque periculis, ubi verè est Infernus ille viventium, cujus meminit David, ad supernam patriam properantem, & anhelantem ante ultimum halitum, jam nunc esse fœlicem. Ecce hic Beatitudinem in solitudine, Paradisum in deserto, cœlum in terra. Quare, nisi exorsus tuam fœlicitatem, ambis esse miser, aggredere quod suadeo opus, ingredi quam proposui solitudinem, & si terreat te in aditu itineris, via illa arcta, & angusta, sis memor illius metri:

Est iter angustum, quod tendit ad aethera sursum.

18. DIES JANUARI.

Meditatio, punctum est, unde dependet æternitas. *S. Bern. lib. 2. de Consid.*

Princeps in I. solitudine opus, est frequens meditatio.

H Actenus multa de hominum turba, & multitudine, nec pauca de solitudine, & in laudem solitudinis. Nunc

autem ille qui solus est, ne solus sit, & in otio otiosus, quid aget, quod egisse pretium fuerit operæ? Prima ejus occupatio, sit frequens & solers Meditatio. Quid homini tam est proprium, imò continuum, quàm consideratio, quàm mentis cogitatio? Audi Tullium: (a) *Docto homini, & erudito, cogitare est vivere.* Quid igitur probrosius homini, quàm tam nobilem mentem divinitus ei concessam obbrutescere & contaminari corporis colluvione, occupare quisquiliis, nec se attollere ad æterna? Divinè suo more de consideratione Divinus Dionysius, qui ait, esse mo-

tum

(a) 4^a Acad.